

7.11.2018

EOAK/1549/2017

Beslutsfattare: Justitieombudsman Petri Jääskeläinen

Föredragande: Referendarieråd Mikko Sarja

TVÅSPRÅKIGHETEN I SKATTEFÖRVALTNINGENS DIGITALA TJÄNSTER

1 KLAGOMÅLET

Klaganden bad justitieombudsmannen undersöka Skatteförvaltningens förfarande i samband med informeringen. Klagomålet gällde på vilket sätt som Skatteförvaltningen valt att endast tillgängliggöra tre tjänster på finska men inte alls på svenska (Skatteförvaltningens mobilapplikation "Tärkeät päivämäärät", webbportal "Verokampus.fi" och blogg "Verona").

2 UTREDNING

Skatteförvaltningens Personbeskattningsenhet och Företagsbeskattningsenhet gav en utredning 24.3.2017 och Skatteförvaltningens rättsenhet gav ett utlåtande 5.5.2017 (bilaga). Av handlingarna framgår bl.a. följande.

Verona-bloggen

Skatteförvaltningen har publicerat Verona-bloggen sedan 2014. En text i bloggen har varit på svenska och en har varit tvåspråkig. I Verona-bloggen skriver Skatteförvaltningens experter om aktuella skattefenomen, behandlar frågor om beskattning och informerar om Skatteförvaltningens verksamhet. Verona-bloggen innehåller ingen betydande information för kunden, som inte redan finns i vero.fi. Skatteförvaltningens bloggare är finskspråkiga. Om texterna skulle översättas till svenska, skulle den personliga tonen i dem försvinna och texten skulle förlora en del av sin effekt. Bloggtexterna utgör författarnas personliga synpunkter – inte Skatteförvaltningens officiella ståndpunkt i frågorna som behandlas i dem. Bloggarna skriver under sina egna namn, inte Skatteförvaltningens. I bloggtexterna behandlas aktuella frågor, varför bloggtexterna ofta skapas med mycket kort varsel. Att i sådana situationer få dessa översatta är mycket svårt med nuvarande resurser. Skatteförvaltningen besvarar kommentarer på bloggtexterna huvudsakligen på samma språk som kommentaren har författats på. Skatteförvaltningen ska härnäst försöka öka antalet svenskspråkiga texter i bloggen.

Verokampus

Verokampus öppnades i början av 2017, en webbplats fristående från vero.fi. Webbplatsens syfte är att informera unga (15–25 åringar) om skattefrågor på ett begripligt och intressant sätt. Skatteförvaltningen ville få webbplatsens pilotversion färdig så snabbt som möjligt, så att de kan börja samla in återkoppling och utvecklingsförslag. I den första versionen som används nu finns ingen svenskspråkig sida. I Verokampus tekniska specifikationer säkerställdes dock möjligheten att göra olika språkversioner. När Skatteförvaltningen har fått in riktlinjer från målgruppen avseende webbsidans utveckling, blir en av de kommande faserna att erbjuda materialet på webbplatsen även på svenska och engelska. Nu har svenskspråkigt specialmaterial (Verokampus > För lärare) lagts till på webbplatsen, vilka underlättar hanteringen av skattefrågor i undervisningen. Huvuddelen av det skatterättsliga innehållet i Verokampus kommer helt och hållet från Vero.fi, som är Skatteförvaltningens officiella informationskanal. Samma information, dock i lite

annat format, hittas även på vero.fi. Dessutom erbjuder Skatteförvaltningen unga och lärare mycket svenskspråkigt specialmaterial på vero.fi.

Mobilappen Tärkeät päivämäärät

Appen infördes i december 2016 med syftet att påminna kunderna om viktiga datum i anslutning till beskattningen. I princip alla datum finns samlade på svenska på vero.fi: vero.fi > Personkundernas viktiga datum. Skatteförvaltningen påminner även om viktiga datum som rör ett stort antal kunder, som inlämningsdatum för förhandsfylld skattedeclaration, bland annat via kampanjer och meddelanden, som i huvudsak finns att tillgå även på svenska. Syftet med Skatteförvaltningens första mobilapp har varit att testa tekniska möjligheter, bygga ett underlag för appar, samla erfarenheter och skapa en modell för utvecklingen av kommande appar. Tack vare testet kan Skatteförvaltningen framöver utveckla ännu bättre mobilappar som betjänar kunderna. I kommande appar kommer Skatteförvaltningen att beakta även de svenskspråkiga kunderna.

Till slut

Skatteförvaltningen har beklagat att den inte har kunnat beakta de svenskspråkiga kunderna på bästa möjliga sätt i dessa kanaler. Skatteförvaltningen strävar efter att utveckla det svenskspråkiga innehållet i kommande faser.

3 AVGÖRANDE

3.1. Lagstiftningen

Enligt språklagens 23 § 2 mom. skall en tvåspråkig myndighet betjäna allmänheten på finska och svenska. Myndigheten skall både i sin service och i annan verksamhet utåt visa att den använder båda språken.

Enligt 32 § 1 mom. ska information som statliga och kommunala myndigheter riktar till allmänheten ges på finska och svenska i tvåspråkiga kommuner. Det behöriga ministeriet ska se till att information som är väsentlig för individens liv, hälsa och säkerhet samt för egendom och miljön ges på båda nationalspråken i hela landet.

Med information avses allmän information som riktas till allmänheten, inte till enskilda, exempelvis sådana kommunala tillkännagivanden som avses i 64 § i kommunallagen och kungörelser som avses i lagen om offentliga kungörelser (RP 92/2002 rd, s. 98).

En tvåspråkig myndighets meddelanden, kungörelser och anslag samt annan information till allmänheten, ska enligt 32 § 2 mom. finnas på finska och på svenska.

Skyldigheten gäller vid sidan av officiella kungörelser t.ex. dödande av dokument och dessutom t.ex. annonser i tidningar men även skyltar och andra meddelanden till allmänheten. Om t.ex. polisen eller brandmyndigheten sätter upp meddelanden till invånarna i ett höghus, ska detta ske på båda språken (RP 92/2002 rd, s. 98).

Att utredningar, beslut eller andra liknande texter som en myndighet utarbetat publiceras innebär enligt 32 § 3 mom. inte att de behöver översättas som sådana. Myndigheten ska dock se till att både den finskspråkiga och den svenskspråkiga befolkningens behov av information tillgodoses.

Att utredningar, beslut eller andra jämförbara texter publiceras medför enligt 32 § 3 mom., utan hinder av 1 och 2 mom., inte att detta behöver ske i samma form eller omfattning på både finska och svenska, om inte något annat följer av sakens natur. Myndigheten kan således uppfylla sin skyldighet enligt 1 och 2 mom. även då informationen på det andra nationalspråket ges antingen i en annan form, t.ex. i en annorlunda broschyr, eller i mindre omfattning, t.ex. genom en förkortad version av informationen på det andra språket.

Avsikten är att göra det möjligt för myndigheterna att snabbt och smidigt publicera offentliga handlingar utan att kravet på information på två språk ska medföra oskäligt dröjsmål eller bli ett hinder för information. Genom bestämmelsen försöker man också beakta den allt snabbare informationsgången som ny teknik gör möjlig. Exempelvis när information läggs ut på internet måste myndigheterna beakta båda språkgruppernas informationsbehov. Således ska grundläggande information om myndigheten, kontaktuppgifter samt information som behövs för att inleda ett ärende och motsvarande upplysningar finnas på finska och svenska. På internet måste det också finnas upplysningar om var medborgarna kan få ytterligare information på sitt eget språk.

Enbart det att t.ex. forskningsresultat, utredningar eller annan information läggs ut på nätet innebär inte att materialet nödvändigtvis måste översättas. Bestämmelsen begränsar dock inte myndighetens skyldighet att informera och upplysa allmänheten på båda nationalspråken. Myndigheten svarar alltid för att såväl den finskspråkiga som den svenskspråkiga befolkningen får information som är väsentlig för individen på sitt eget språk. Detta följer också av den skyldighet som åläggs myndigheterna i 35 §, dvs. att främja användningen av finska och svenska samt förvalta landets språkliga kulturarv. Ett minimikrav ur individens synvinkel är att han eller hon får information om vad saken gäller samt kontaktuppgifter till någon som kan ge närmare upplysningar på individens eget språk.

Bestämmelsen i 3 mom., enligt vilken myndigheterna inte behöver översätta den information de ger allmänheten som sådan innebär dock inte att myndigheterna inte bör försöka behandla nationalspråken jämbördigt. Myndigheterna ska därför alltid försöka ge informationen samtidigt på båda språken (RP 92/2002 rd, s. 98–99).

3.2 Tidigare ställningstaganden

I ärendet **dnr 1308/4/10** var det frågan om arbets- och näringsministeriets förfarande vid utgivning av vissa publikationer (Työnvälitystilasto och Työpoliittinen aikakauskirja).

Den månatliga arbetsförmedlingsstatistiken hade i både tryckt och elektronisk form publicerats enbart på finska. Den dag då statistiken hade offentliggjorts hade man dock dessutom publicerat ett pressmeddelande och en sysselsättningsöversikt både på finska och på svenska. På webben hade man även på svenska bl.a. publicerat beskrivningar av de definitioner, tabeller och figurer som används i arbetsförmedlingsstatistiken. Till denna del var det enligt min uppfattning fråga om en typ av färdig stomme för statistikpublikationen. Den månatliga statistiken hade emellertid inte innefattats i denna stomme. Däremot hade man på ett sätt som motsvarar den finskspråkiga statistikpublikationens struktur gett en svenskspråkig redogörelse för de textavsnitt som hänför sig till statistiken.

Jag konstaterade att språklagen innehåller en särskild förteckning över det material (författningsförslag och därmed anknutna betänkanden) som under vissa särskilt föreskrivna förutsättningar skall publiceras på båda nationalspråken. En sådan statistikpublikation som det var fråga om i det aktuella fallet omfattades emellertid inte av skyldigheten att publicera materialet på båda språken. Det faktum att sådant statistiskt material publicerades krävde inte heller enligt språklagens föreskrifter om myndigheternas information att materialet som sådant måste översättas. De förpliktelser som föreskrivs i språklagen hade i detta fall fullföljts framför allt genom att ett pressmeddelande om den månatliga statistiken samt en sysselsättningsöversikt hade

publicerats på svenska. Dessutom hade man strävat efter att göra det lättare att ta del av statistiken på svenska genom att publicera det ovan nämnda stomdokumentet till statistikpublikationen på webben. Ärendet krävde inga ytterligare åtgärder från min sida.

Angående utgivningen av tidskriften *Työpoliittinen aikakauskirja* konstaterade jag att det var fråga om en vetenskaplig tidskrift vars syfte var att främja en diskussion som baserar sig på forskning och sakkunskap i anslutning till arbetspolitiken samt att stödja arbets- och näringsministeriets strategiarbete. Artiklarna i tidskriften var på finska, eftersom skribenterna erbjöd och skrev sina artiklar på finska. Jag ansåg att det inte var fråga om ett sådant dokument eller sådan myndighetsinformation som språklagens 31 och 32 § och deras bestämmelser om översättningsskyldigheten avser utan att det var fråga om redaktionellt bearbetade texter som publiceras i tidskriften. Ärendet krävde inga ytterligare åtgärder från min sida.

I mitt beslut **dnr 3010/4/11** konstaterade jag det vara tolkningsbart om information på olika språk kan ges via skilda kanaler, dvs. exempelvis så att information på det ena språket ges endast via internet medan information på det andra språket ges genom en traditionell papperspublikation. Enligt min mening måste man utgå ifrån att båda nationalspråken så långt som möjligt i informationssammanhang måste behandlas jämlikt när det gäller mediet eller kanalen för informationen. Å andra sidan torde det ofta förhålla sig så att fullständig jämlighet i praktiken inte alltid kan uppnås, t.ex. beroende på skillnader i tidningars spridning eller andra motsvarande omständigheter. Regleringen lämnar sålunda i viss mån utrymme för prövning.

Jag har i mitt beslut **dnr 3746/4/13** ansett att det strider mot språklagens utgångspunkter och anda om en tvåspråkig myndighet – i detta fall polisen – på Facebook informerar allmänheten på endast det ena nationalspråket. Å andra sidan förutsätter språklagen inte i sig att information som publiceras på Facebook ska ha exakt samma innehåll på båda nationalspråken, utan lagens bestämmelser ger myndigheterna och andra som sköter offentliga förvaltningsuppgifter en viss prövningsrätt.

I mitt beslut **dnr 1793/4/15** har jag bedömt FPA:s webbaserade diskussionsforum på FPA:s webbsidor och konstaterat bl.a. att språklagens minimikrav på webbinformationen är ganska anspråkslösa. Å andra sidan påpekade jag att språklagen har varit i kraft från och med 1.1.2004. Därför kunde man med fog fråga, huruvida de ovasagda minimikraven fortfarande är aktuella i dagens läge. Jag konstaterade att webbservicens roll har förändrats och blivit markant medan behovet för personligt besök hos eller kontakt med myndigheter har blivit och fortfarande blir allt mindre. Under dessa omständigheter är det därför ur den språkliga jämställdhetens synvinkel alltmer problematiskt om någon i och för sig enskild men å andra sidan synnerligen betydelsefull funktion inom en myndighets webbplats är tillgänglig bara på det ena nationalspråket.

I mitt beslut **dnr 4808/4/15** uppmärksammade jag FPA på att tvåspråkiga myndigheter ska sträva efter att publicera sina webbtjänster samtidigt på båda nationalspråken.

Biträdande justitieombudsmannen har i sitt beslut **dnr 5117/4/15** ansett att riksförlikningsmannens sätt att informera via Twitter om förhandlingar i arbetstvist endast på finska, var problematiskt från språklagssynpunkt. Det här accentueras när det är fråga om att riksförlikningsmannen informerar snabbt, situationsbundet och aktivt. Biträdande justitieombudsmannen ansåg att riksförlikningsmannen i hastigt påkommande situationer som hänför sig till arbetstvister bör förbereda sig på att använda de båda nationalspråken jämsides också på Twitter. Orsaken är särskilt att Twitter för tillfället är den snabbaste kanalen för förmedling av sådan information som riksförlikningsmannen själv producerar.

I mitt beslut **dnr 2/4/16** ansåg jag att finansministeriet hade handlat mot språklagen när det hade informerat om sin verksamhet endast på finska på LinkedIn.

I ärendet dnr **EOAK/2705/2016** hade klaganden varit en användare av s.k. medborgarkonto och på grund av detta hade han fått ett meddelande ("Tiedote Kansalaisen asiointitilin käyttäjälle") till sin e-post från Valtori. Jag hänvisade till mina tidigare ställningstaganden i vilka jag ansåg att e-postens frånvaromeddelanden kan, i och för sig, ha ett mycket begränsat antal mottagare eftersom meddelandena endast sänds till dem som själva har sänt ett meddelande till en tjänstemans e-postadress. Trots detta ansåg jag att frånvaromeddelandena kan betraktas som sådana meddelanden som är avsedda för allmänheten och inte enbart för en enskild individ. Därför utesluts inte tillämpningen av 32 § i språklagen med anledning av att frånvaromeddelandet endast sänds till den som har sänt e-post till en tjänsteman (dnr 2575/4/06 och 63/4/07). I detta fall konstaterade jag att ett e-postmeddelande som har skickats till den som använder medborgarkontot är inte i sig sådan information som på ett obegränsat sätt riktas till alla, dvs. till allmänheten i sin helhet. Å andra sidan kan detta slags meddelande betraktas som information som riktas allmänt till någon på förhand bestämd kundkrets. Detta betyder att dessa meddelanden är avsedda för allmänheten som använder medborgarkontot. Därför anser jag att Valtoris meddelande i fråga har varit sådan information som åsyftas i 32 § i språklagen.

I ärendet **dnr EOAK/3785/2016** lyfte FPA fram att de sociala medierna fungerar som ett komplement i kommunikationen och att inga kundmeddelanden publiceras enbart på Facebook- eller Instagram-kontot. Jag ansåg att en myndighets egen webbplats och närvaro på sociala medier ur språklagens synvinkel måste betraktas som separata informationskanaler trots att samma myndighetsmaterial kan vara tillgänglig på båda ställen. På samma sätt måste även olika sociala medier betraktas som skilda informationskanaler. Således ansåg jag att om en myndighet upprätthåller närvaro t.ex. på Facebook på ett behörigt sätt på båda nationalspråken medför detta inte att den helt och hållet får åsidosätta det andra nationalspråket på Instagram. Enligt 23 § 2 mom. i språklagen skall en tvåspråkig myndighet nämligen både i sin service och i annan verksamhet utåt visa att den använder båda språken.

Jag har i mitt beslut **dnr EOAK/3855/2016** konstaterat att ordalydelsen av 32 § i språklagen kan ge en sådan uppfattning att det finns två olika kategorier av myndighetsmaterial när man bedömer myndigheters språkliga skyldigheter: å ena sidan finns det meddelanden, kungörelser och anslag samt annan information till allmänheten, å andra sidan finns det utredningar, beslut eller andra liknande texter som en myndighet publicerar. Jag ansåg det vara tolkningsbart i vilken-dera kategorin livsmedelstillsynsrapporter (s.k. Oiva-rapporter) ingår. Vidare kan man på grund av paragrafens ordalydelse få den uppfattningen att bara det först nämnda materialet borde publiceras på båda språken på samma sätt, medan det sistnämnda materialet inte behöver publiceras på samma sätt. Motiveringarna till denna paragraf där-emot leder till en sådan uppfattning att en tvåspråkig myndighet har prövningsrätt i båda materialkategorier, dvs. att inget myndighetsmaterial måste vara exakt likadant på båda språken. Om paragrafen tolkades på detta sätt spelade Oiva-rapporternas karaktär ingen avgörande roll i bedömningen av detta ärende.

I ärendet **dnr EOAK/5513/2016** upptäckte jag att Skyddspolisens tweetar huvudsakligen fanns tillgängliga endast på finska. Därför ansåg jag att Skyddspolisen inte har behandlat nationalspråken jämlikt på sitt Twitter-konto och beaktat bägge språkgruppernas behov av information så som språklagen förutsätter.

3.3 Bedömningen

Utgångspunkter

Enligt 32 § i språklagen ska information som statliga och kommunala myndigheter riktar till allmänheten ges på finska och svenska i tvåspråkiga kommuner, och en tvåspråkig myndighets meddelanden, kungörelser och anslag samt annan information till allmänheten ska finnas på finska och svenska. Att utredningar, beslut eller andra liknande texter som en myndighet utarbetat publiceras innebär inte att de behöver översättas som sådana. Myndigheten ska dock se till att både den finskspråkiga och den svenskspråkiga befolkningens behov av information tillgodoses.

Som utgångspunkt konstateras i regeringens proposition att när information läggs ut på internet måste myndigheterna beakta båda språkgruppernas informationsbehov. Detta krav har sedan konkretiserats genom att konstatera att grundläggande information om myndigheten, kontaktuppgifter samt information som behövs för att inleda ett ärende och motsvarande upplysningar ska finnas på finska och svenska. Ytterligare har man konstaterat att på internet måste det också finnas upplysningar om var medborgarna kan få ytterligare information på sitt eget språk. Enbart det att t.ex. forskningsresultat, utredningar eller annan information läggs ut på nätet innebär emellertid inte att materialet nödvändigtvis måste översättas. Ett minimikrav ur individens synvinkel är enligt regeringens proposition att han eller hon får information om vad saken gäller samt kontaktuppgifter till någon som kan ge närmare upplysningar på individens eget språk. Vidare har konstaterats att myndigheterna alltid ska försöka ge informationen samtidigt på båda språken (RP 92/2002 rd, s. 98–99).

Utgångspunkten enligt språklagen och justitieombudsmannens beslutspraxis är att tvåspråkiga myndigheter måste beakta båda språkgruppernas informationsbehov vid informeringen och vid digitala tjänster. Ur den språkliga jämställdhetens synvinkel är det otillfredställande, om någon funktion på en myndighets webbplats överhuvudtaget är tillgänglig bara på det ena nationalspråket – med beaktande av att språklagens minimikrav t.ex. på webbinformationen är allt som allt ganska anspråkslösa och motsvarar enligt min åsikt inte informationssamhällets krav. Myndigheterna ska behandla båda språkgrupperna jämlikt oavsett om myndighetsservicen ges elektroniskt eller i traditionell form. Servicens kvalitet får inte försämrats beroende på vilket språk som används.

Å andra sidan förutsätter språklagen inte att t.ex. en myndighets webbsidor ska ha exakt samma innehåll på båda nationalspråken. Inte heller finns det entydiga regler om publiceringens tidtabell, dvs. att materialet på webbsidor eller webbsidor överhuvudtaget borde publiceras samtidigt på finska och svenska. Trots detta borde alla tvåspråkiga myndigheter eftersträva samtidigheten i publiceringen av informationen och webbtjänster. Jag har dock under åren noterat att det inte är sällsynt att tvåspråkiga myndigheter förnyar sina webbtjänster så att de först öppnar den finskspråkiga tjänsten medan den svenskspråkiga tjänsten är tillgänglig antingen något eller avsevärt senare.

Ställningstagande

I justitieombudsmannens tidigare beslutspraxis har man redan många gånger bedömt olika informationskanaler ur de språkliga rättigheternas synvinkel, så som framgår av avsnitt 3.2. Hittills har man däremot inte tagit ställning till sådana tjänster som Skatteförvaltningens mobilapplikation och blogg.

Mobilapplikationens syfte har varit att påminna kunderna om viktiga datum i anslutning till beskattningen. I detta fall är meddelanden, som har skickats till den som använder mobilapplikationen i fråga, inte i sig sådan information som på ett obegränsat sätt riktas till alla, dvs. till allmänheten i sin helhet. Å andra sidan kan detta slags meddelanden betraktas som information som riktas allmänt till någon på förhand bestämd kundkrets. Detta betyder att dessa meddelanden är avsedda för allmänheten som använder mobilapplikationen.

Därför anser jag att Skatteförvaltningens meddelanden i fråga har varit sådan information som åsyftas i 32 § i språklagen.

Bloggens roll däremot är kanske även mer tolkningsbar och därför måste saken bedömas från fall till fall. Jag anser att om en tvåspråkig myndighet på sina webbsidor publicerar t.ex. enskilda tjänstemäns bloggtexter, artiklar, föreläsningar eller anföranden måste kraven på tvåspråkigheten bedömas på olik sätt i jämförelse med den egentliga myndighetsinformationen. Således måste man beakta textens innehåll och syfte. Om en myndighet t.ex. i form av blogg i praktiken informerar allmänheten måste en sådan myndighetstjänst enligt min åsikt bedömas på olik sätt jämfört med bloggen som bara innehåller en tjänstemans personliga åsikter om någon fråga trots att frågeställningen i och för sig kan ha anknytning till denna tjänstemans arbetsuppgifter eller annars till arbetsgivarmyndighetens verksamhet.

I Verona-bloggen skriver Skatteförvaltningens experter om aktuella skattefenomen, behandlar frågor om beskattning och informerar om Skatteförvaltningens verksamhet. Å andra sidan utgör bloggtexterna författarnas personliga synpunkter, inte Skatteförvaltningens officiella ståndpunkt i frågorna som behandlas i dem. Därtill skriver bloggarna under sina egna namn, inte Skatteförvaltningens.

På grund av ovan stående anser jag att det dels är frågan om författarnas egna bloggtexter som behandlar aktuella frågor, dels är det frågan om texter vars syfte är – på ett personligt sätt – att informera allmänheten om Skatteförvaltningens verksamhet. Det är emellertid inte justitieombudsmannens sak att närmare granska alla bloggtexter. Däremot fäster jag Skatteförvaltningens uppmärksamhet för framtiden vid de ovan sagda synpunkterna.

Allmänt konstaterar jag ännu följande.

Skatteförvaltningen har hållit på att utveckla nya serviceformer, som har varit i testfasen när klagomålet gjordes och Skatteförvaltningens utredning gavs. Jag anser det vara positivt att Skatteförvaltningen utvecklar smidiga, användarvänliga och nyttiga tjänster i olika former.

Å andra sidan poängterar jag att man inte får åsidosätta de språkliga rättigheterna i den här digitaliseringsprocessen. För att alla ska kunna dra nytta av digitaliseringens fördelar bör även de språkliga rättigheterna beaktas redan i ett tidigt skede. Detta betyder att olika nya elektroniska tjänster och information borde vara tillgängliga på båda nationalspråken och myndigheterna borde sträva efter att publicera information och även nya webbtjänster samtidigt på båda nationalspråken. Skatteförvaltningen själv har medgett att den inte har kunnat beakta de svenskspråkiga kunderna på bästa möjliga sätt i dessa kanaler.

Till slut konstaterar jag att jag 5.11.2018 har upptäckt att Verokampus finns tillgänglig även på svenska. Däremot angående Veroblogi har jag fått uppfattningen att den fortfarande finns huvudsakligen tillgänglig på finska. Om mobilappens (Tärkeät päivämäärät) nuläge har jag ingen vetskap.

4 ÅTGÄRDER

Jag fäster Skatteförvaltningens uppmärksamhet vid det som framgår av avsnitt 3.3.

Skatteförvaltningen har meddelat att vid den fortsatta utvecklingen av dessa serviceformer fäster den stor vikt vid att de finsk- och svenskspråkiga kundernas behov beaktas på ett enhetligt sätt. Jag ber Skatteförvaltningen meddela mig senast 28.2.2019 om nuläget och om sina åtgärder.